

Arrest

nr. 254 168 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROEGIERS
Kon. Astridplein 12
9900 EEKLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROEGIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 januari 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2020 werd ingediend door:

Naam: H. (..) Voorna(a)m(en): O. (..)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (..)1993

Geboorteplaats: Kabul

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) GENT

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 30.09.2020 gezinshereniging aan met A. M. (..), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voorzover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op 20.01.2014 in het huwelijk zijn getreden te Afghanistan.

Op 08.01.2021 gaf de Procureur des Konings te Gent volgend negatief advies tot dit voorgenomen huwelijk:

Mijn ambt is van oordeel dat erin casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

- Op 16 september 2020 kwamen mr. A., M. (..) en mevr. H., O. (..) bij de cel schijnrelaties van de stad Gent. Aldaar dienden ze een gesprek te voeren met de consulente omtrent de registratie van hun buitenlands huwelijk. Mr. A., M. (..) weigerde het gesprek en begon direct te roepen. Hij weigerde tevens dat de tolk 'Dari' voor zijn vrouw mocht tolken, daar hij dit zelf wou doen. In het verhoor met de politie achteraf verklaarde zowel mr. A., M. (..) als mevr. H., O. (..) dat ze dit gesprek niet verwachtten aangezien de papieren volgens hen volledig in orde waren en dat hij daarom zo kwaad werd. Door op dat moment geen verklaring af te leggen, was er echter wel extra tijd om hun verhaal eventueel op elkaar af te stemmen.*

- In eerste instantie legden de partijen geen bewijsmateriaal voor van hun relatie bij de Cel schijnrelaties. Tijdens het verhoor van de politie werden wel foto's neergelegd, van het huwelijk(sfeest).*

- Beide partijen verklaren dat mevr. H., O. (..) wel degelijk aanwezig was op het –gearrangeerd huwelijk, doch op de huwelijksakte wordt vermeld dat zij vertegenwoordigd werd dooreen advocaat. Er wordt, behalve de foto's (waarvan de echtheid uiteraard niet vaststaat), geen bewijs geleverd dat ze effectief aanwezig zou geweest zijn op het huwelijk. Tijdens het verhoor verklaart mevr. H., O. (..) dat de advocaat wel degelijk aanwezig was, maar zijzelf ook. Mr. A., M. (..) zegt niets over de eventuele aanwezigheid van een advocaat.*

- Ze zijn reeds getrouwd sinds 20.01.2014, doch mevr. H., O. (..) komt pas in juli 2020 naar België. De verklaring is dat ze gewacht hebben op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit van Mr. A., M. (..) (vermoedelijk zodat ook mevr. H., O. (..) de Belgische nationaliteit kon verwerven bij haar aankomst in België). Volgens het verhoor van mevr. H., O. (..) zouden ze elkaar op deze 6 jaar slechts 3x gezien hebben, nl wanneer mr. A. M. (..) naar Kabul (Afghanistan) zou gegaan zijn. Dit lijkt heel weinig wanneer je in een liefdevolle relatie bent met iemand.*

- Mevr. H., O. (..) zou via Engeland naar België gekomen zijn omdat het daar gemakkelijker zou zijn om een visum te verkrijgen. Ze landde op 21.07.2020 in Londen (VK) en is vrijwel onmiddellijk (nl in juli) naar België gekomen. Uit de verklaring van mevr. H., O. (..) blijkt zelfs dat de enige reden dat haar man tijdelijk in Engeland woonde en werkte, was om haar naar Europa te krijgen. Het lijkt er dan ook op dat beide partijen tot veel bereid zijn om mevr. H., O. (..) in België te laten verblijven.
 - Het visum van mevr. H. (..) is een visum voor gezinshereniging type D in het Verenigd Koninkrijk, en wordt afgeleverd voor een periode van 12.03.2020 tot 12.09.2020, terwijl Mr. A., M. (..) op dat ogenblik (nl sinds begin februari 2020) reeds opnieuw in België woonde. Met dit visum zou het sowieso niet mogelijk zijn om naar of in de Schengenlanden te reizen.
 - Er vallen ook enkele eigenaardigheden op tijdens het verhoor van mevr. H., O. (..):
 - Ze zou haar eigen geboortedatum en -plaats niet kennen, noch die van haar man. Haar man kent echter wel haar geboortedatum en -plaats.
 - Mevr. H. (..) zou tot haar 19 naar school geweest zijn, doch ze verklaart niet te kunnen schrijven.
 - Ze weet de familienaam van haar moeder niet en weet tevens niet met zekerheid hoe oud haar ouders zijn.
 - Ze draagt geen trouwring, ook al zouden ze deze wel uitgewisseld hebben. Ze verklaart dat dit komt omdat ze zenuwachtig is voor het verhoor, wat een vreemde reden lijkt om geen huwelijksring te dragen.
 - Uit de verhoren van beiden komen tevens enkele tegenstrijdigheden naar voor:
 - Mr. A., M. (..) verklaart dat hij in 2012 naar België is gekomen. Mevr. H., O. (..) verklaart dat ze vermoedt dat haar man reeds 10 à 12 jaar in België is.
 - Mr. A., M. (..) verklaart dat zijn vrouw met de 'Chunnel' via Frankrijk naar België is gekomen. Mevr. H., O. (..) verklaart echter dat ze met het vliegtuig van Londen naar België is gekomen.
 - Mr. A., M. (..) verklaart dat zijn vrouw een groen huwelijkskleed droeg, terwijl mevr. H., O. (..) zegt een wit kleed te hebben gekozen. Op de foto's die ze tonen van het huwelijk, draagt mevr. H., O. (..) echter een blauw kleed.
 - Mr. A., M. (..) zegt als interimarbeider te werken via het interimbureau 'FORUM'. Mevr. H., O. (..) verklaart echter dat haar man werkt bij Deliveroo en ÜBER.
- De procureur des Konings adviseert om niet over te gaan tot de erkenning van het op 20 januari 2014 te Pakistan (Pashawar) afgesloten huwelijk aangezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat mr. A., M. (..) en mevr. H., O. (..) niet de intentie hebben om een duurzame samenleving op te bouwen en dat met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde voor mevr. H., O. (..) wordt beoogd.
- Uit het geheel van de beschikbaar gegevens blijkt dat minstens één van beide partijen niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn/haar partner. Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen H. O. (..) (betrokkene) en A. M. (..)(referentiepersoon) afgesloten huwelijkt te erkennen in België.
- In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijkt te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).
- Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. "

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie herhaalt de verzoekende partij haar middelen zoals opgeworpen in het inleidend verzoekschrift en formuleert zij een antwoord op de repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Zij stelt als volgt:

"MIDDELEN

A. Vormelijk

1. Eerste middel : schending van de delegatiebevoegdheid, omdat de bestreden beslissing niet ondertekend werd door een gemachtigde van de Minister

De bestreden beslissing werd ondertekend door een administratief assistent (mevr. Elly Boschmans). Uit geen enkel KB of MB kan worden afgeleid dat deze persoon een gemachtigde/gedelegeerde is van de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

De bestreden beslissing is nietig.

B. Inhoudelijk

1. Tweede middel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de formele motiveringsplicht en het onpartijdigheidsbeginsel, omdat de interne en externe aspecten van het dossier onvoldoende werden nagevorst

a. Eerste onderdeel : onderzoek van de interne aspecten van het dossier (feitelijkheden die blijken uit de afgenomen verhoren)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid alle beschikbare feitelijke en juridische grondslagen van de beslissing met gepaste aandacht onderzoekt. Het volstaat daarbij niet dat een advies integraal wordt overgenomen.

In de bestreden beslissing worden een aantal tegenstrijdigheden en eigenaardigheden opgesomd, die zouden blijken uit de verklaringen van mevr. H. (..) en haar man. De verblijfstitel werd geweigerd louter en alleen op basis van deze elementen.

Nochtans zijn er een heleboel gunstige indicaties terug te vinden in de verhoren en politionele vaststellingen, welke deel uitmaken van het administratief dossier (en met name in het PV nr. GE.LA.070370.20 dd. 29.10.20 [stuk 2]) :

(a) Tijdens een onaangekondigd huisbezoek dd.29.10.20 stellen de verbalisanten vast dat :

- mevr. H. (..) aanwezig is in de gemeenschappelijke woning;*
- de man van mevr. H. (..) meewerkt aan het onderzoek;*
- er 2 matrassen aanwezig zijn (die 's nachts samen worden geschoven);*
- elk van de partners een kast heeft met kledij;*
- er geen elementen voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat betrokkenen niet samenwonen;*

(b) De verbalisanten bemerken dat de tegenstrijdigheden in het voorgaande verhoor met de Cel Schijnrelaties konden worden uitgeklaard (p3 PV) :

dhr. A. (..) had moeilijkheden met het voorgaande interview omdat hij dit niet had verwacht en dacht dat alle documenten in orde waren;

mevr. H. (..) is pas in 2020 naar België gekomen omdat de visumprocedure lang duurde (en een keer mislukte);

- zowel mevr. H. (..) als een advocaat waren aanwezig op het huwelijk; (opm. zie infra, door de psychologische problematiek van mevrouw is het misschien mogelijk dat zij die "advocaat" verwarde met een "getuige")*

beiden kunnen familieleden opsommen en zijn op de hoogte van elkaars studieverleden en werk;

uit de verklaringen blijkt dat mevr. H. (..) het psychisch moeilijk heeft;

(c) De verbalisanten concluderen dat het om een gearrangeerd huwelijk gaat, waarin de families van de echtgenoten een centrale rol hebben gespeeld. Beide echtgenoten hebben echter op elk moment hun keuze kunnen uitoefenen om al dan niet te trouwen.

(d) De verbalisanten tekenen op dat betrokkenen een oprechte indruk geven tijdens het verhoor en een gelijklopend verhaal vertellen zowel over hun ontmoeting als over het verdere verloop van hun relatie.

(e) Mevr. H. (..) en haar man leggen niet alleen tal van overeenstemmende verklaringen af, ze kunnen daarbij ook details geven, zoals :

de namen (en leeftijd) van elkaars ouders, en van meerdere broers en zussen;

Mevr. H. (..) weet dat haar man les gaf, hetgeen door hem wordt bevestigd;

(f) betrokkenen verklaren dat zij samen een leven willen opbouwen en een kind verwensen hebben;

Een gearrangeerd huwelijk met bepaalde culturele gebruiken impliceert niet noodzakelijkerwijs een schijnhuwelijk. Dit zijn verschillende noties.

Het zal de familierechtbank toekomen om te oordelen of deze factoren opwegen tegen de contra-indicaties en de kwalificatie als schijnhuwelijk kunnen teniet doen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan wel nagaan of deze elementen "a décharge" voldoende werden belicht in de bestreden beslissing. Dit is om hogergenoemde redenen niet het geval. De gunstige bestanddelen van het dossier kwamen tijdens het administratief onderzoek door DVZ niet aan bod of werden (al dan niet bewust) weggelaten in de motivering, [stuk 3]

Het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel moeten worden getoetst in functie van de concrete rechtsgrondslag die de bestuurlijke overheid beoordeelt. Hier gaat het om een schijnhuwelijk. Dit is - zoals DVZ terecht opmerkt in de beslissing- een huwelijk waarbinnen minstens één van de partners niet de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt.

Met andere woorden, het gaat om de exclusieve intentie een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen door een geïnstitutionaliseerde vorm van samenleven. Dit betekent mutatis mutandis dat binnen de stand van de huidige wetgeving de aanvaarding van één teken dat wijst op een normale duurzame relatie voldoende is om het bestaan van een schijnhuwelijk te verwerpen als zorgvuldig motiverende overheid en de exceptie van art. 21 WIPR dus niet toe te passen.

Als in die context geen enkel van die gunstige tekenen en indicatoren wordt vermeld in de bestreden beslissing -laat staan weerlegd - dan is het administratief onderzoek én de uiteindelijke motivering die daaruit voortvloeit gebrekkig.

Tevens werpt deze werkwijze een smet op de onpartijdigheid die van een bestuurlijke overheid wordt verwacht. Een onpartijdige beslissing nemen houdt in dat alle pro's en contra's op een rijtje worden gezet (zeker als die kant-en-klaar uit het administratief dossier kunnen worden geplukt), om dan te verduidelijken welke categorie de bovenhand neemt. Hier is er sprake van een eenzijdige besluitvorming met een zekere mate van tunnelvisie.

A. Tweede onderdeel : onderzoek naar de externe aspecten van het dossier (culturele eigenheden en huwelijksgebruiken van het land van herkomst)

De bestreden beslissing heeft bij de appreciatie van de "ongunstige aanwijzingen" geen aandacht geschonken aan bepaalde culturele fenomenen en conventies. Zo is het binnen een islamitisch huwelijk niet gebruikelijk om een trouwring te dragen. Dit is een christelijk gebruik. Nochtans wordt de omstandigheid van het niet dragen van een trouwring aangegrepen om een afwezigheid van een duurzame levensgemeenschap te opperen. Als een overheid gespecialiseerde "migratieconsulenten" in dienst neemt, mag van deze toch worden verwacht dat ze zich op rudimentaire wijze verdiepen in de geplogenheden van het land van herkomst.

B. Besluit

Het middel is gegrond.

b. Derde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel (en de formele motiveringsplicht), omdat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de aangehaalde psychologische problematiek

Dhr. A. (...) heeft tijdens het verhoor meermaals te kennen gegeven dat zijn echtgenote, mevr. H. (...), kampt met psychische problemen. Ook mevr. H. (...) zelf verklaart dat zij veel stress heeft en verdrietig is. Ze wil haar man niet te veel vragen stellen, omdat ze anders "druk voelt op haar hoofd". Deze mentale moeilijkheden werden geattesteerd en manifesteerden zich reeds in Afghanistan, [stuk 4]

De overheid heeft deze problematiek geen beschouwing gegund. Nochtans zijn er een aantal vreemde uitlatingen van mevr. H. (...) te bespeuren in het administratief dossier (die gretig worden geciteerd in de bestreden beslissing) :

(a) ze kent haar eigen geboortedatum- en plaats niet;

(b) Ze is tot haar 19de naar school geweest maar kan niet schrijven;

(c) ze kent de familienaam van haar moeder niet en weet niet met zekerheid hoe oud haar ouders zijn;

(d) Ze zegt dat ze geen trouwring draagt tijdens het verhoor omdat ze zenuwachtig is;

Het is duidelijk dat er een onderliggend probleem is. Het betreft geen wetenswaardigheden over haar partner maar over haarzelf. Je hoeft geen arts te zijn om in te zien dat er iets scheelt, wanneer iemand niet in staat is om de eigen geboortedatum- of plaats te herinneren. De combinatie van een psychologische kwetsbaarheid met (wellicht) een zekere mate van laagbegaafdheid en de stress van het verhoor, resulteerde in atypische antwoorden.

Hiermee werd geen rekening gehouden. Voor een stuk koppelt deze kritiek terug naar het zorgvuldigheidsconcept uit het eerste middel : de relevantie van de psychologische problematiek als

concreet feitelijk element, en de mogelijke impact daarvan op de beoordeling van de verkregen informatie, werd onvoldoende uitgediept en verkend door de overheid.

Maar een en ander heeft ook te maken met redelijkheid. Hoe redelijk is het als moderne overheid om incoherente of verwarde standpunten, die meer dan waarschijnlijk te maken hebben met een psychologische complicatie, waarvan expliciet gewag wordt gemaakt in de ondervragingen, om te buigen tot argumenten in het nadeel van die kwetsbare persoon ? Dit is nu niet bepaald galant.

Als iemand de eigen geboortedatum niet kent, aangeeft slechts in geringe mate geletterd te zijn, en soms irrationele denksprongen maakt, terwijl er een psychologisch probleem wordt vermeld, lijkt het geen objectieve en redelijk verantwoorde keuze om (1) deze kwestie niet nader uit te klaren en (2) de onduidelijkheden die aldus blijven bestaan uit te leggen als bewijs van een geveinsde relatie. De motieven kunnen amper worden verzoend met de werkelijke waarde van de voorhanden zijnde beslissingsgegevens.

Sterker nog, deze omstandigheid zou de overheid er redelijkerwijs moeten toe aanzetten om ook de overige enigszins divergerende verklaringen (zoals het transportmiddel vanuit Londen naar België, het huwelijkskleed, en de interim- arbeid) binnen een ander perspectief te zien : Heeft mevrouw de vraag wel goed begrepen ? Kon de vraagstelling op een eenvoudiger manier worden geformuleerd ? Dinde zij te worden bijgestaan door een psycholoog of vertrouwenspersoon ? Dit is niet gebeurd. Integendeel. Alles wordt uitgelegd in het nadeel van mevr. Haidari.

Minstens zou de overheid in die context moeten motiveren waarom een dergelijke gerichte interpretatie van onsamenhangende antwoorden verantwoord is ingeval van een psychologische problematiek. Ook dit is niet het geval.

Het middel is gegrond.

IV. ANTWOORD OP DE NOTA VAN DE VERWERENDE PARTIJ

1. De verwerende partij meent dat het beroep tot schorsing ontoelaatbaar moet worden verklaard, omdat het opschrift van het verzoekschrift daarvan geen gewag maakt.

Het gaat hier om een ambtshalve schorsing gedurende het onderzoek van het annulatieberoep (art. 39/79,7°VW). Of er nu in de titel "nietigverklaring" staat of "nietigverklaring met schorsing" of "neushoorn in roze tutu", dat speelt allemaal geen rol.

2. De verwerende partij herinnert eraan dat de Raad een administratief rechtscollege is en boomt vervolgens door over politieke en burgerlijke rechten, om te besluiten dat verzoekster enkel probeert aan te tonen dat het aangevoerde schijnhuwelijk toch geldig is.

Verzoekster heeft er vertrouwen in dat de Raad in deze zaak geen fundamentele identiteitscrisis zal doormaken, en evenmin zal getroffen worden door acute amnesie.

In het verzoekschrift staat zonneklaar vermeld dat het niet om de beoordeling van een schijnhuwelijk gaat. Dit is voer voor de familierechtbank. De Raad kan wel onderzoeken of de dienst vreemdelingenzaken op basis van wettige motieven, en met aandacht voor de beginselen van behoorlijk bestuur, tot een correcte beslissing is gekomen.

En hierover gaat het ook. Wat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, hekelt verzoekster de loutere overname van een extern advies zonder eigen onderzoek en redengeving. Als binnen die besluitvormingsconstellatie de voor verzoekster positieve elementen in het administratief dossier compleet worden genegeerd -en al zeer zeker niet weerlegd- dan schort er iets aan de beslissing.

3. Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, in dat verband mag er inderdaad geen "indeplaatsstelling" gebeuren, zoals de verwerende partij aanstipt. Maar dit is een eerder abstracte methodiek. Tot op zekere hoogte is het onvermijdelijk dat de rechter een beetje in het hoofd van de overheid kruipt, als de onredelijkheid van haar beslissing onder de loep moet worden genomen. Dit dient simpelweg met (relatief grote) terughoudendheid te worden gedaan, uit eerbied voor de scheiding der machten.

In de doctrine wordt die terughoudendheid in het vage concept van de "marginale toetsing" gegoten. Ook dit is een academisch tierlantijntje dat uiteindelijk niet veel zegt. Concreet vertaalt dit zich naar de "maar allee-toets" of de "dit gaat er zwaar over-test. "

Toegepast op deze casus, gaat het er toch zwaar over dat de overheid onalledaagse verklaringen over de eigen persoon (zoals het niet herinneren van de eigen geboortedatum), aangrijpt om te zeggen : "ge

kent uw partner niet goed", zeker wanneer er een psychologisch probleem wordt aangehaald. Maar allee!

DAAROM

GELIEVE

De vordering toelaatbaar en gegrond te verklaren. De bestreden beslissing te vernietigen."

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu werd de bestreden beslissing getroffen door E.B., administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het administratief dossier bevindt zich de "Akte tot aanstelling van de Directeur-generaal" van 21 juni 2019 stellende:

"De Directeur-generaal,

Gelet op de artikelen 3/1, 6, §2, 7 en 13, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

BESLIST:

Mevrouw E.B. (...) wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 3/1, 6, § 1, 7 en 13, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009"

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, regelt de delegatiebevoegdheid.

Artikel 3/1 van voormeld besluit luidt: *"De delegaties die krachtens dit besluit worden verleend om de bevoegdheden uit te oefenen vermeld in of krachtens de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1, van de wet van 15 december 1980, ten opzichte van de burgers van de Unie en hun familieleden gelden voor de uitoefening van diezelfde bevoegdheden ten opzichte van:*

1° de familieleden van een Belg bedoeld in artikel 40ter, van de wet van 15 december 1980 (...)"

Artikel 13, §1 en §2 van voormeld besluit luidt:

"§1 Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : (...) artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; (...)

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

Gelet op voorgaande en het schrijven van de Directeur-generaal dat zich in het administratief dossier bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat administratief assistent E.B. onbevoegd is om de bestreden beslissing te treffen.

3.3. De in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing

niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan ze is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). De gemachtigde stelt vast dat de verblijfsaanvraag werd ingediend met het oog op de gezinshereniging met de Belg A.M. en motiveert dat deze verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het *"geheel van de omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde"*. Hiertoe wordt uitdrukkelijk verwezen naar en geciteerd uit het negatief advies dat op 8 januari 2021 door de procureur des Konings te Gent werd verstrekt omtrent dit huwelijk. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en A.M. te erkennen.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven, in rechte en in feite, niet zouden volstaan als motief om de verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging te weigeren.

Uit de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)”

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de synthesememorie in wezen het oneens is met de bevinding dat haar huwelijk niet wordt erkend in België omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Zij wijst op enkele gunstige indicaties die het tegendeel zouden bewijzen alsook meent zij dat bepaalde culturele eigenheden en huwelijksgebruiken niet in acht werden genomen. Ook verduidelijkt zij de mentale problematiek die bepaalde bevindingen kan verklaren.

Waar het aldus de bedoeling is van verzoekende partij om aan te geven dat verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat haar huwelijk niet kan worden erkend in België dient de Raad evenwel op te merken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar haar oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van de middelen van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat het huwelijk van verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt kan haar betoog niet anders gelezen worden dan inhoudelijke kritiek op de beoordeling inzake schijnhuwelijk. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft behoort het onderzoek daarvan evenwel tot de bevoegdheid van de familierechtbank.

3.9. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen betrekking heeft op de bevoegdheid van de verwerende partij om het huwelijk niet te erkennen, moet worden gesteld dat uit artikel 40bis iuncto 40ter van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een verzoekende partij die om verblijf op grond van gezinshereniging verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een verblijfskaart een Pakistaanse huwelijksakte heeft voorgelegd. Aangezien het om een buitenlandse huwelijksakte gaat, is artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR van toepassing. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Met toepassing van artikel 27 van het WIPR kan zodoende elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Artikel 27 van het WIPR is op dit punt voldoende duidelijk en toegankelijk. Het staat niet ter betwisting dat de verwerende partij bevoegd is om te oordelen over de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan (cf. artikel 40ter van de vreemdelingenwet). In casu is de gemachtigde dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging al dan niet toe te kennen, de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘*Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan*’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

In casu sluit de Dienst Vreemdelingenzaken zich aan bij het negatief advies dat werd gegeven door de procureur des Konings naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een discretionaire bevoegdheid wat betreft het onderzoek dat zij voert naar de erkenning van een huwelijksakte en niets belet haar om rekening te houden met het advies van de procureur des Konings en de bevindingen hiervan over te nemen ter ondersteuning van de weigeringsbeslissing. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat “*het (...) daarbij niet (volstaat) dat een advies integraal wordt overgenomen.*” Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, na het negatief advies van de procureur des Konings de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte niet wordt erkend en aldus geen verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekende partij op grond van haar huwelijk. Gelezen in deze zin zijn de middelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER